

Tužan je svet u kojem duže kuca sat, negoli ljudsko srce.

Sat Nevenke Tadić kuca i kucaće, a srce je prestalo da radi. Ispratili smo je na večni počinak, prošle nedelje, ali se od nje i njenih dela nije moguće rastati. Ostaju nam osećanja, misli, sećanja. Posedovala je posebnu vrstu oštine, široko obrazovanje, znanje, doslednost, istrajnost, specifičnu ljudsku toplinu i prihvatanje.

Rođena 1926. godine u Brocu, opština Bjeljina, gde je završila osnovno obrazovanje i gimnaziju, a 1953. godine upisuje studije medicine u Beogradu i nakon završetka studija odlazi u Sarajevo gde specijalizira neuropsihijatriju. Nakon završetka specijalizacije osniva dečije neuropsihijatrijsko odeljenje bolnice u Sarajevu, a već 1963 godine prelazi u Beograd u Institut za mentalno zdravlje.

Tokom 1957 i 1967 godine boravi i stručno se usavršava u Parizu prateći učenja Djatkin, Lebovisija, Vensana sa kojima produbljuje i nastavlja saradnju organizujući njihove boravke i kod nas.

Rano se stručno opredeljuje za oblast mentalne higijene i psihoterapije dece i omladine. Verni pristalica psihoanalitičke psihoterapije i psihoanalize, u početku u najvećoj tajnosti, odlazi sa grupom kolega na edukaciju kod profesora Matića. A kasnije svim svojim bićem učestvuje u dovođenju prof. Matića na dečje odeljenje Instituta za mentalno zdravlje kao supervizora, gde je lično pred mlađim kolegama prikazuje svoje psihoterapijske seanse. Pomaže mlađim kolegama da javno nastave svoje psihoanalitičko obrazovanje kod prof. Matića. Iz njenog kliničkog rada proistekla je i potreba za širenjem edukativne aktivnosti po Domovima zdravlja. Zajedno sa dr Tanjom Đukić organizuje četvorosemestralne kurseve iz psihodinamičke psihoterapije odraslih i dece što se i danas odvija. Jedna je od idejnih tvoraca i organizatora posle diplomskih studija na Medicinskom fakultetu supspecijalizacije iz psihoterapije. Učestvuje u formiranju „kolegijuma supervizora“ koji se bavio izvođenjem teorijske i praktične nastave ove supspecijalizacije.

Do poslednjih godina svojeg života raznim dopisima, insitucijama i argumentacijama pokušava da ozvaniči status psihoterapeuta. Okupljala je ljude oko sebe, bila pokretač i podrška za osvajanje novih znanja. Postavljala je izazove pred sebe i sve nas, a kada niko nije bio spreman da na izazov odgovori, hvatala se u koštac i sama. Tako je bilo kada je organizovala seminare o učenju Melanije Klajn, Vilfreda Bijona i Beti Džozef. Govorila nam je, Tako se najbolje uči.

1975. godine zvanično je izabrana za nastavnika Defektološkog fakulteta, za predmet Dečja psihijatrija. Nebrojna su predavanja koja je držala na srodnim fakultetima iz oblasti kojom se bavila. Od vremena kada je prevela Psihoanalizu deteta Smirnofa, pa nadalje, njena spisateljska aktivnost nije prestajala. Napisala je brojne stručne radove, učestvovala u kongresima, objavila desetinu knjiga. Imala je stalnu zapitanost nad ljudskom prirodom, pokušavajući da otkrije njene protivurečnosti, pokazujući želju da ih razume i objasni. Poslednje njeno kapitalno delo su knjige „Osećajno i sazajno u psihoanalitičkoj psihoterapiji“. U centar proučavanja stavlja pomak koji je napravila postklasična psihoanaliza u vezi sa odnosom sazajnog i osećajnog. Pomno objašnjava da se psihoterapijsko delovanje pomera:

Od unutrašnjeg i individualističkog ka odnosima
od sazajnog, apstraktnog ka osećajnom i doživljenom
od objektivističkog ka subjektivističkom

naglašavajući da je psihoterapijski odnos duboko lično iskustvo za oba učesnika. Knjige je pisala u njenim osamdesetim godinama. Mnoge reference koje je tada koristila nisu bile starije od pet, šest godina. Posebno je naglašavala značaj jezičkog izražavanja. I isticala značaj očuvanja nacionalnog jezika. Ostala je vezana za knjigu i čitanje do kraja života. uvek sam je zaticala sa pet, šest knjiga na malom stolu ispred nje, a u šali i sa osmehom mi je govorila: „Ne mogu da umrem dok ih sve ne pročitam.“ I naš poslednji susret, već u postelji, bio je uz knjige, ove njene poslednje. Komentarisala je gledajući ih, da li je moglo još nešto da se doda. Takva je bila naša Nevenka na polju struke.

Volela je njeno dečje odeljenje i sve saradnike i kolege. Trudila se da do poslednjih godina svog života jednom godišnje odnese tortu koju je svojeručno pravila.

Porodica je imala posebno mesto u njenom životu. Poznati su ručkovi petkom za koje smo svi znali da ne možemo ništa da planiramo. Da, bila je velika žena, borac, humanista i kako je Njegoš rekao „Ko dovjeka živi, imao se rašta i roditi.“ Da, draga naša Nevenka, neka ti je slava i hvala.

Prof. Zorka Lopič